

23 Hodiny

Dušek Tomáš

calibre 0.9.6

Hodiny - pokračování

Tomáš Dušek

Tak už nemám hodiny. Ty, o kterých jsem psal asi před půl rokem.

Takové ty poťouchlé, co si dělaly vlastní čas.

Přišel ke mně pán. Četl moji povídku. Prý by se na ně rád podíval.

Starý pán. Malé černé brejličky, kozí bradka.

Nemám rád lidi v černých brýlích. Nemám rád lidi, kterým nevidím do očí.

Vytáhl jsem svoje kouzelné brýle a podíval se na něj a zase jsem je sundal.

Byl slepý. Přesto přišel bez hůlky, orientoval se v krámě úplně přirozeně.

Samozřejmě, takovým zákazníkům se neodporuje.

Rychle jsem donesl hodiny. Vztáhl nad ně ruku a chvíli jí tam držel.

„Můžu si je vzít?“ Zeptal se po chvíli.

Všimli jste si? Neřekl koupit.

Řekl vzít.

Moje lakomá dušička a zvědavost zvítězila.

„Pokud za ně nic nedostanu, urazím boha obchodu.“ Vysvětlil jsem mu.

Kývl hlavou.

„Peníze nemám.“ Sáhł do kapsy a položil mi na stůl malé kolečko.

„Co to je?“ Zeptal jsem se.

„Kolečko z hodin.“ Vysvětlil mi.

Co na to mám odpovědět?

„Vy jste hodinář?“ Zmohl jsem se na jediné.

„To je přece jasné.“ Zvedl hlavu od hodin. „Vy jste se dovnitř nekoukal.“
Bylo to konstatování.

„Obyčejný stroj ze Sovětských kukaček. Co bych viděl.“

„Kdybyste se podíval, nesmlouval byste.“ Otočil hodiny na pultě. Obratně sundal háčky ze zadní stěny hodin a otevřel je.

„Tak se na ten stroj podívejte.“

Sklonil jsem se nad hodiny. Byly prázdné.

„Jsou prázdné.“ Vydechl jsem. „Žádný stroj.“

„Vážně?“ Zeptal se. „Podívejte se pořádně.“

Sklonil jsem se nad prázdnou krabičkou. Jak jsem se nakláněl, mizelo i dno krabičky. Najednou bylo všude tma a prázdnno. Okolo byla prázdnota. A v ní hvězdy. Planety. Vesmír.“

Cukl jsem hlavou. Přelud zmizel. Zmizel i pán. Zmizely i hodiny. A místo pátku ráno, je sobota, pozdní noc. Jen na pultě leží malé ozubené kolečko z hodinek. Jako důkaz toho, že se to opravdu stalo. Že jsem se nezbláznil.

Ale nemám k tomu daleko.

20120304 00:14 ráno (neděle)

